

Balgtreds har opstillet, da er jeg noget nær af den samme Overbevisning, som den ærede Minister. Ogsaa jeg tror, at det i et givet Øieblik vil vise sig, hvis det er nødvendigt, at det ikke er Videnskabens sidste Resultat; men hvis der kræves et andet Resultat, tror jeg ogsaa med den ærede Minister, at man vil finde ved næriere Undersøgelse, at man kan leve for mindre. Det gaar ofte mærkeligt til med Videnskab; ogsaa der over det sin Indflydelse, hvilke Dine der se, og hvilket Resultat man ønsker at komme til. Derfor stoler jeg mere paa den jævne, humane Jørelse end paa videnskabelige Beregninger. Naar jeg nu skulde sige, hvorledes jeg ønskede Loven, naar jeg vilde indskrænke mig saa meget som muligt, for at jeg skulde kunne give Loven min Stemme, da vil jeg sige, at jeg kunde gaa med, naar man paalagde Kommunerne at give frit Hospital og man paalagde Staten at give Bidrag af en saadan Størrelse, at derved kunde dækkes Udgifterne til Væge og Medicin, saaledes at Sygekasse-medlemmernes Bidrag fremtidigt kun skulde dække Udgifterne til Familiens Underhold, saa længe Sygdommen varede. Skulde man frygte for, at Bidragene derved vilde blive saa forskjellige paa Land og i By, at de maatte nogle Steder vilde svinde ind til Intet, har jeg Tingenting imod, at man som Betingelse for Statsbidrag fastsatte et vist Minimumsbidrag fra hvert enkelt Medlem af en Sygekasse. Naar dertil saa sluttede sig den gamle Tanke, som har været saa ofte oppe her og er bleven anerkjendt fra anden Side, fra de Herrer derhenne ved Vinduet, nemlig at det er naturligt efter en vis Tids Forløb at eftergive Fattighjælp, vilde vi komme til en human Løsning, saaledes at de, der ikke kom ind i Sygekassen og altjaa fik Understøttelsen som Fattighjælp under deres Sygdom, efter nogen Tids Forløb fik Beløbet eftergivet, saa at det ikke blev en vedvarende Plej og ikke vedvarende berøvede dem deres borgerlige Rettigheder. Hvis vi saa i Tilslutning til et Lovforslag som dette vedtog et Lovforslag om Ulykkestilsælde, et Lovforslag om en forstandig Alderdomsforsørgelse, og endelig maatte — men det ligger maatte noget længere frem i Tiden — sørge for en bedre Skoleundervisning, saa kunde vi sige, at vi havde givet, som det ærede Medlem sagde, Hjælp til Selvhjælp; saa kunde vi sige, at vor Tid havde løst en Opgave, og saa kunde vi hvile os roligt for nogen Tid. Og med Hensyn til Midlerne dertil, have vi jo set en Meningsfælde af den ærede Minister, et indflydelsesrigt Medlem af det andet Thing, foreslaa, at Indtægterne af Ol- og Brændevinsafgiften skulde haandlægges og kun

bruges til sociale Reformers. Vilde vi haandlægge dem og kun bruge disse Pengene til sociale Reformers, saa vilde vi have nok baade til at vedtage en forstandig Sygekasselov, en forstandig Lov om Ulykkestilsælde og en fortreffelig Alderdomsforsørgelseslov. Da der altjaa ogsaa fra den Side er stillet i Udsigt, at Pengene, man vil rejse af Ol- og Brændevinsafgiften, skulle bruges paa denne Maade, ville vi uden at behøve at paalægge andre Samfundsklasser saa store Byrder, at de vilde have nogenjomhelst Ret til at beklage sig, have Midlerne i vore Hænder. Jeg skal endvidere sige, at vi vilde saa, naar vi talte om de moralske Grunde, hvorfor vi vilde ind paa denne Ol- og Brændevinslov, kunne nærme os denne Lov og røre ved den med rene Hænder, og saa brugte vi ikke disse moralske Udtryk som Skjul for den Tanke, at faae Pengene ud af andre Samfundsklasser til Bedste for de bedre stillede. Saa er det virkelig sandt, at vi vilde bruge Pengene til at hjælpe dem, der trænge; der skjuler sig da ikke Noget under vore Ord. Jeg har derfor paa en Maade set et Barjel i det, der er stet her. Der stete det, at vi først skulde have Drøftelsen af Ol- og Brændevinsloven, men det traf sig saa, Forholdene stillede sig saaledes, at det blev vendt om, da Ministeren ikke kunde møde her; vi kom først til at drøfte Sygekasseloven. Jeg ser et Barjel deri, at vi lade Ol- og Brændevinsafgiften ligge, at det bliver et Fata Morgana, der maa svæve for Ministerens Dine. Først naar vi have faaet en fornuftig Sygekasselov, en fornuftig Alderdomsforsørgelseslov og en fornuftig Ulykkesforsikringslov, først da have vi mulig Lov til at bestaa de Medlemmer af Samfundet, til hvis Bedste Loven skal gives. Til Slutning vil jeg blot sige det Ord til den ærede Minister, at hvis han vil tage disse Sager, de sociale Spørgsmaal i lidt stor Stil og ikke være bange for at bryde Veien lidt stærkere igjennem, vil det vistnok være, jeg kan næsten sige: Den eneste Mulighed for, at vi atter komme ind i rolige og forsættelsesmæssige Tilstande. Giv os store sociale Reformers at beskæftige os med, giv os noget Stort at gjennemføre, saa kunne vi baade glemme Smaatingene, de mindre Ting, og maatte ogsaa komme ud over de store konstitutionelle og andre Spørgsmaal, der nu stille os ad, og maatte naa til de Tilstande, vi Alle ønske at naa, men hvortil vi ingen Veie se.

Svar: Jeg skal indrømme det sidsttalende Medlem (Ving), at naar vi høre det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den